

CHUYỆN BÂY GIỜ MỚI KỂ

Thầy Nguyễn Kim Hồng

Nguyên Hiệu trưởng trường Trung học Thực hành ĐHSPT

Tôi làm Hiệu trưởng Trường Trung học Thực hành thuộc Đại học Sư phạm – Đại học Quốc gia Thành phố Hồ Chí Minh.

Cách đó vài tháng, tôi được bổ nhiệm Phó Hiệu trưởng Trường Đại học Sư phạm, ngày ghi trên quyết định là ngày 01 tháng 04 năm 1999. Với nhiều người, đó là ngày “Cá tháng Tư”, với tôi, đó là một bất ngờ. Tôi không được quyền quyết định việc mình làm, trừ việc có hay không đồng ý nhận nhiệm vụ nên cũng chẳng để ý ngày ra quyết định cho tôi lại đúng ngày này.

Thầy Nguyễn Giáo Huân – Phó Hiệu trưởng Trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh lúc bấy giờ là người đứng ra lo việc thành lập trường Trung học Thực hành. Ngày 13 tháng 5 năm 1999, trường được thành lập với tên gọi “Trường Trung học Thực hành – Đại học Sư phạm – Đại học Quốc gia thành phố Hồ Chí Minh” và chưa có hiệu trưởng. Người được dự định làm hiệu trưởng lúc bấy giờ không phải là tôi. Sau khi làm việc với Sở Giáo dục và Đào tạo Thành phố Hồ Chí Minh, Đảng ủy, Ban Giám hiệu Trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh quyết định để tôi kiêm nhiệm Hiệu trưởng Trường Trung học Thực hành. Tháng 10 năm 1999, Trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh ra khỏi Đại học Quốc gia. Tôi nghĩ, Trường Trung học Thực hành là ngôi trường thay cơ quan chủ quản nhanh nhất Việt Nam (chỉ sau hơn 5 tháng).

Vui buồn chuyện quản lý thì nhiều, nhưng với tôi, Trường Trung học Thực hành luôn là niềm vui.

Có một chuyện, tôi muốn kể nhân 10 năm thành lập Trường. Đó là câu chuyện tuyển sinh. Khi viết những dòng này, tôi hoàn toàn dựa vào trí nhớ, nhưng đảm bảo không sai về chi tiết chuyện mà tôi kể sau đây. Khi trường bắt đầu tuyển sinh. Do thành lập muộn, trước khi thí sinh đăng ký nguyện vọng nên Sở Giáo dục và Đào tạo chỉ cho Trường được tuyển những học sinh thi vào các trường khác không đậu (không phải là vì các em kém, mà vì phụ huynh và các em không lựa sức mình khi chọn trường có điểm tuyển cao).

Một buổi chiều, có một phụ nữ vào phòng làm việc của tôi, hỏi: “Thưa, thầy có phải thầy là thầy hiệu trưởng trường THPT?”. Tôi thưa phải, và hỏi lại chị cần hỏi gì. Chị kể, con chị thi vào trường Nguyễn Thị Minh Khai, cháu thiếu một điểm, bây giờ mới biết trường ta lấy học sinh tốt nghiệp trung học cơ sở, rớt nguyện vọng các trường khác, nhưng có điểm thi tốt nghiệp trên 69 điểm. Chị nói “So với thông báo, con tôi dư một điểm để vào trường thầy, nhưng tôi đã vội nộp hồ sơ vào Trung tâm Giáo dục thường xuyên Lê Thị Hồng Gấm. Thưa thầy, tôi muốn cho cháu học ở trường này, thầy có thể giúp được tôi không?”

Tôi biết, Trung tâm Giáo dục thường xuyên Lê Thị Hồng Gấm cũng là một cơ sở đào tạo tốt của Thành phố, nhưng nếu học ở đó thì tiếc cho cháu quá. Tôi nói với người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình rằng, nếu chị nhận lại được hồ sơ từ trường Lê Thị Hồng Gấm và mang lại chỗ tôi vào ngày mai thì tôi sẽ nhận cháu vào trường.

Thật bất ngờ, người phụ nữ ấy đã quỳ lạy tôi ngay tại phòng làm việc với những giọt nước mắt tràn đầy khuôn mặt. Có lẽ chị quá bất ngờ. Tôi vội vàng đỡ chị lên. Vừa lau những giọt nước mắt, chị vừa khóc vừa nói : “Lạy thầy, từ sáng đến giờ tôi chỉ đứng bên ngoài các trường Trung học phổ thông, hi vọng xin được một chỗ học cho con, không có một thầy hiệu trưởng nào tiếp tôi cả”.(Tôi biết các thầy hiệu trưởng không tiếp phụ huynh vào dịp này là có lý do bởi không thể giải quyết được hết các trường hợp muốn chuyển trường).

Kể chuyện này nhân dịp mười năm kỉ niệm ngày thành lập Trường tôi muốn biết em học sinh được tôi nhận vào Trường hồi đó bây giờ ở đâu và làm gì? Tôi mong và tin là em sẽ thành đạt. Có một người mẹ lo cho mình đến mức

ấy, tôi nghĩ là em là một trong những người hạnh phúc nhất trên cõi đời này.

Việc tìm và chọn cho con một trường học ưng ý thời bấy giờ là rất khó. Có lần, một người đến phòng làm việc của tôi để xin học cho con sắp ở cơ quan họ - tôi có biết người này. Xem hồ sơ, thấy hợp lí, tôi viết thư cho bộ phận văn phòng là tôi đồng ý cho cháu nhập học. Vừa xong việc, lại có khách, nên vội vàng chia tay và dặn anh mang hồ sơ vào nộp văn phòng trường. Trước khi đi, anh để lại trên bàn làm việc của tôi một phong bì. Tôi đuổi theo anh để trả lại vì nghĩ anh quên. Anh nói thật lòng: chút quà để cậu nhậu. Tôi bực mình vì hành vi của anh. Anh giải thích, bên ngoài họ vẫn thế. Tôi đưa lại phong bì với lời đe dọa: “Nếu anh muốn cháu của sắp anh được học ở trường này thì anh hãy cắt ngay nó đi. Bằng không, tôi sẽ không nhận cháu vào học”. Anh ngượng ngùng nhận lại. Xin lỗi anh, gần mười năm trôi qua, hôm nay tôi muốn nói với anh thế này, tôi biết anh sẽ bỏ qua cho tôi nếu lời lẽ sau có làm anh khó chịu: Thầy Cô giáo cũng cần tiền, nhưng xin đừng dùng tiền để mua sự giáo dục.

Đến phòng làm việc của tôi, các bạn vẫn thấy có một bộ salon cũ kĩ, tuy nhiều đồ vật trong phòng đã thay đổi. Các anh ở Phòng Quản trị - Thiết bị nhiều lần đề nghị đổi cho tôi bộ salon khác mới hơn, tôi cảm ơn thiện chí của các anh và không đồng ý. Bộ salon tôi đang dùng, nó chính là kỉ niệm của người đã tin tưởng đề nghị tôi vào vị trí hiện nay. Cuộc sống luôn phát triển với những đổi thay, nhưng kỉ niệm là mãi mãi ...